

רעיא מהימנא ספר ויקרא פרשת בהר דף קיב.
דא למיהוי עבד למפלח פולחניה דמאריה איהו סליק ואתעטר למהוי בדרגא דא
ואקרי אוף הכי אדון דהא איהו בריך בכל אינון פולחנין להאי עלמא וקיים
 ליה. ועי"ד אקרי אדון (ס"א אדוני הארץ) זכאה חולקיה דהאי בן דזכי לאשתדלא
 למנדע בגנוזי דאבוי ובכל רזין דביתיה כברא יחידאי דאשלטיה אבוי בכל גנוזי
 ודא איהו יקרא דשליט על כלא. מאן דישתדל באורייתא למנדע ליה לקב"ה
 ובאינון גניזין דיליה אקרי בן לקב"ה כל חילי שמיא לית מאן דימחי בידיה
 בכל שעתא דאצטריך למיעל לגבי אבוי זכאה חולקיה בעלמין כלהו. ובג"ד כד
 אשתדל למנדע ליה בארח פרט ברזא דחכמתא כדין אקרי בן. בפולחנא דב"י פלח
 ליה לקב"ה אית פולחנא דאצטריך ב"י לאתכללא בתרוייהו למהוי עבד ובןלאתעטרא
 ביה בקב"ה. ומה איהו. דא פולחנא דצלותא דאצטריך למהוי בה עבד ובן לאתכללא
 בדרגין עלאין אלין. למפלח ולאנתקנא צלותא ברזא דעבד למפלח פולחנא דתקונא
 דעלמין ולאנתדבקא רעותיה ברזין דחכמתא לאנתדבקא במאריה בגניזין עלאין כדקא
 חזי. בן אתדבק תדיר באבוי בלא פרודא כלל לית מאן דימחי בידיה. **עבד עביד**
פולחניה דמאריה ואתקין תקוני עלמא מאן דהוי תרוייהו בכללא חד בתבורא חדא.
 דא איהו ב"י דאתקין רזא דכל מהימנותא בכללא חדא בלא פרודא כלל ומחבר כלא
 כחדא. **דא איהו ב"י דקב"ה אכריז עלוי בכל אלין חיילין ומשריין דכל עלמין**
ובכל אינון רקיעין אזדהרו בפלניא מהימנא דבי מלכא דכל גנוזי דמאריה בידיה.
זכאה איהו בהאי עלמא וזכאה איהו בעלמא דאתי. מההוא יומא ולהלאה אשתמודע
 ב"י ואתרשים בעלמין כלהו בשעתא דאצטריך כל חילין ומשריין כלהו אזדהרן
למהוי גביה וקב"ה לא בעי אלא איהו בלחודוי וקלא אתער יאות הוא ליחיד
למהוי גביה דיחיד ולאנתעסקא יחיד ביחיד ורזא דתרין דרגין אלין אשכחנא בחד
 קרא דכתיב {ישעיה מט} ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ויאמר לי
 עבדי אתה הא עבד. ישראל הא בן. דכד אינון כללא חדא כדין כתיב אשר בך
 אתפאר. ברוך י"י לעולם אמן ואמן ימלוך ה' לעולם אמן ואמן : (שמות קלד ב
 פקודא ללמוד תורה):

רמב"ם ה' דעות פרק ג
 הלכה ג שאי אפשר שיבין וישתכלל בחכמות והוא רעב וחולה או אחד מאיבריו כואב,
 וישים על לבו שיהיה לו בן אולי יהיה חכם וגדול בישראל, נמצא המהלך
 בדרך זו כל ימיו עובד את ה' תמיד, אפילו בשעה שנושא ונותן ואפילו
 בשעה שבועל, מפני שמחשבתו בכל כדי שימצא צרכיו עד שיהיה גופו שלם
 לעבוד את ה', ואפילו בשעה שהוא ישן אם ישן לדעת כדי שתנוח דעתו עליו
 וינוח גופו כדי שלא יחלה **ולא יוכל לעבוד את ה' והוא חולה**, נמצאת שינה
 שלו עבודה למקום ברוך הוא, ועל ענין זה צוו חכמים ואמרו וכל מעשיך
 יהיו לשם שמים, והוא שאמר שלמה בחכמתו בכל דרכיך דעהו והוא ישר
 אורחותיך.

רמב"ם ה' איסורי ביאה פרק יד
 הלכה ד ואומרים לו הוי יודע שהעולם הבא אינו צפון אלא לצדיקים והם ישראל וזה
 שתראה **ישראל בצער בעולם הזה טובה היא צפונה להם שאינן יכולין לקבל**
רוב טובה בעולם הזה כאומות, שמא ירום לבם ויתעו ויפסידו שכר העולם
הבא כענין שנאמר וישמן ישורון ויבעט.

קהלת רבה פרשה א
 פ' ט רבי שמואל בשם ר' פלטיא דנוה מייתי ליה מן הדין קרייא (שופטים י"ח) ויהונתן בן
 גרשם בן מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדני עד יום גלות הארץ, וכי ארץ גולה או מטלטלת
 אלא אלו ישראל שנקראו ארץ, שנא' (מלאכי ג') ואשרו אתכם כל הגוים כי תהיו אתם ארץ
חפץ אתם תקראו ארץ חפץ, אמר ר' ברכיה בשם ר' שמעון בן לקיש כל מה שברא הקב"ה באדם
 ברא בארץ

לדוגמא לו, אדם יש לו ראש, והארץ יש לה ראש, שנא' (משלי ח') וראש עפרות
 תבל, אדם יש לו עינים והארץ יש לה עינים, שנא' (שמות י') וכסה את עין
 הארץ, אדם יש לו אזנים והארץ יש לה אזנים, שנא' (ישעיה א') והאזיני ארץ,
 אדם יש לו פה והארץ יש לה פה, שנא' (במדבר ט"ז) ותפתח הארץ את פיה, אדם
 אוכל והארץ אוכלת, שנאמר (שם י"ג) ארץ אוכלת יושביה, אדם שותה והארץ שותה,
 שנא' (דברים י"א) למטר השמים תשתה מים, אדם מקיא והארץ מקיאה, שנא' (ויקרא
 י"ח) ולא תקיא הארץ וגו', אדם יש לו ידים והארץ יש לה ידים, שנא' (בראשית

ל"ד) והארץ הנה רחבת ידיים, אדם יש לו ירכים והארץ יש לה ירכים, שנא' (ירמיה ל"א) וקבצתים מירכתי ארץ, אדם יש לו טבור והארץ יש לה טבור, שנא' (יחזקאל ל"א) יושבי על טבור הארץ, אדם יש לו ערוה והארץ יש לה ערוה, שנאמר (בראשית י"ב) לראות את ערות הארץ באתם, אדם יש לו רגלים והארץ יש לה רגלים שנא' והארץ לעולם עומדת, מה היא עומדת מעמדת, ר' אחא ורבנן, ר' אחא אמר תפקידיה

שבת דף קו:

צפור דרור מפני שדרה בבית כבשדה.

ראש השנה דף ט:

אמר רבי יהודה מה לשון דרור כמדוייר בי דיירא, ומוביל סחורה בכל מדינה. אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי

תנחומא - בהר סימן

והוא מוכר, מה כתוב למעלה מן הענין ושבתה הארץ שבת לה' ואחרי כן וכי תמכרו ממכר, א"ר אלעזר הקפר כתיב (שיר ה) שוקיו עמודי שש מיוסדים על אדני פז העמוד הזה יש לו כותרת מלמעלן ובסיס מלמטן, א"ר שמואל בר נוריא אין לך פרשה בתורה שאין לה כותרת מלמעלן ובסיס מלמטן מה כתיב למעלה וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר דבר אל בני ישראל כי תבאו אל הארץ ושבתה הארץ, ואחרי כן פרשת יובל וספרת לך שבע וגו' אם לא שמר שמיטות ויובלות או אם לא שמר אחת מהם סוף שאני עושה אותו שימכור ארצו וכי תמכרו ממכר לעמיתך, חזר בו יפה ואם לא יחזור בו סוף שהוא מוכר את שדהו שנאמר וכי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו חזר בו יפה ואם לאו סופו למכור את ביתו שנאמר ואיש כי ימכור בית מושב עיר חומה, חזר בו יפה ואם לאו סופו שהוא מחזר ומסבב על הפתחים שנא' וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך חזר בו יפה ואם לאו סופו שהוא מוכר את עצמו שנאמר וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך, חזר בו מוטב ואם לאו סוף הוא נמכר לגוים שנאמר וכי תשיג יד גר ותושב עמך, ולא הוא לבדו אלא הוא וכל ישראל שכן את מוצא בימי ירמיה בשביל שחללו את השביעית נמכרו לנכרים שנאמר (ד"ה ב לו) ויעל עליהם מלך כשדים ויהרוג בחוריהם בחרב בית מקדשם וגו' ג שבעולם אדם עושה מצוה

ליום

ויקרא רבה פרשה א

פ' א (תהלים קג) גבורי כח עושי דברו במה הכתוב מדבר א"ר יצחק בשומרי שביעית הכתוב מדבר, בנוהג שבעולם אדם עושה מצוה ליום א' לשבת אחת לחודש א' שמא לשאר ימות השנה ודין חמי חקליה ביירה כרמיה ביירה ויהבי ארנונא ושתיק יש לך גבור גדול מזה וא"ת אינו מדבר

בשומרי שביעית נאמר כאן עושי דברו ונאמר להלן (דברים טו) וזה דבר השמיטה מה דבר שנאמר להלן בשומרי שביעית הכתוב מדבר אף דבר האמור כאן בשומרי שביעית הכתוב מדבר, עושי דברו, רבי הונא בשם ר' אחא אמר בישראל שעמדו לפני הר סיני הכתוב מדבר שהקדימו עשייה לשמיעה ואמרו (שמות כד) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע,

תנחומא - ויקרא סימן א פ' ב

רבי יצחק נפחא אומר אלו שומרי שביעית, ולמה נקרא שמם גבורי כח רואה ששדהו מופקרת ואילנותיו מופקרים והסייגים מפורצים ורואה פירותיו נאכלים וכובש את יצרו ואינו מדבר...

רמב"ן ויקרא כה ב

שבת לה' לשם ה', כשם שנאמר בשבת בראשית, לשון רש"י ורבותינו לא כך נתכוונו במדרשם כי כל השבתות גם המועדים לשם ה' הן ולא יאמר באחד מהם לה', אבל אמר יהיה לכם שבתון, ואמר ביום הכפורים שבת שבתון הוא לכם ולשון הברייתא בתורת כהנים, שבת לה', כשם שנאמר בשבת בראשית כך נאמר בשביעית שבת לה' אבל פירוש שבת לה' אלהיך האמור בשבת בראשית כי בו שבת וינפש, ועל כן לא תעשה כל מלאכה ולכך אמרו ז"ל כי כן נאמר בשמיטה, כי היא שביעית בשנים והנה בכאן עוררו אותנו בסוד גדול מסודות התורה כבר רמז לנו ר"א שכתב, וטעם שבת לה' כיום השבת, וסוד ימות עולם רמז במקום הזהוכף אזנך לשמוע מה שאני רשאי להשמיעך ממנו בלשון אשר אשמיעך, ואם תזכה

תתבונן כבר כתבתי בסדר בראשית כי ששת ימי בראשית הם ימות עולם ויום השביעי שבת לה' אלהיך, כי בו יהיה שבת לשם הגדול, כמו ששנינו בשביעי מה היו אומרים מזמור שיר ליום השבת לעתיד לבא שכולה שבת ומנוחה לחיי העולמים והנה הימים רמז לאשר ברא במעשה בראשית, והשנים ירמזו לאשר יהיה בבריאת כל ימי עולם, ועל כן החמיר הכתוב בשמיטה יותר מכל חייבי לאוין וחייב הגלות עליה, כמו שהחמיר בעריות, שנאמר אז תרצה הארץ את שבתותיה, והחזיר הענין פעמים רבות, כל ימי השמה תשבות, ונאמר והארץ תעזב מהם ותרץ את שבתותיה, וכן שנינו, גלות באה על עינוי הדין ועל עוות הדין ועל שמיטת הארץ, מפני שכל הכופר בה אינו מודה במעשה בראשית ובעולם הבא וכן החמיר הנביא וגזר גלות על שלוח עבדים בשנה השביעית, שנאמר אנכי כרתי ברית את אבותיכם, מקץ שבע שנים וגו', כי גם בעבד שביעית חיובל כו',